

Arrest

**nr. 128 094 van 18 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN die loco advocaat S. GOBERT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat verzoeker geen elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in Pakistan en omdat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio

kan vermeden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek waar hij over een veilig en redelijk binnenlands vestigingsalternatief beschikt.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker is afkomstig uit het noordwesten van Pakistan dat geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Echter 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat er geen behoefte aan bescherming is wanneer in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat.

Verzoeker betwist dat hij in Pakistan over een veilig en redelijk binnenlands vestigingsalternatief beschikt in de steden. Hij verwijst vooreerst naar twee krantenartikels over de veiligheidstoestand in Peshawar. Verder stelt hij dat hij in de steden geen netwerk, familie of kennissen heeft, dat er daar overbevolking heerst en dat hij vreest werkloos te zullen zijn en in een vluchtelingenkamp te eindigen.

Uit de informatie in het administratief dossier en uit de twee krantenartikels blijkt echter niet dat burgers op dit ogenblik in heel Pakistan een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers, het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 30 januari 2014 bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker betwist ook de motivering in de bestreden beslissing niet met betrekking tot de veiligheidssituatie in de andere provincies van Pakistan, meer in het bijzonder weerlegt verzoeker de conclusie niet uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Derhalve wordt niet weerlegt dat verzoeker zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst kan vestigen.

In de mate verzoeker stelt dat hij in een vluchtelingenkamp zal eindigen, weerlegt hij geenszins de vaststelling dat de meerderheid van de ontheemden een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie en de verstedelijking tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio gebruik maken. Verzoeker is een opgeleide man met een degelijke talenkennis, hij heeft de nodige werkervaring, en heeft ondernemingszin, wat blijkt uit de vaststelling dat hij gedurende 13 jaar in het onderhoud voorzag van zijn echtgenote vanuit Griekenland. Tot slot is ook zijn echtgenote opgeleid en geeft zij les. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij werkloos zal worden en in een vluchtelingenkamp zal belanden.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 juni 2014, volhardt verzoekende partij in haar verzoekschrift en vraagt zij aandacht voor de situatie in het Noordwesten van Pakistan. Zij wijst er op dat er in deze regio een open strijd aan de gang is en zij daar dus niet kan terugkeren, maar ook elders niet terecht kan in haar land van herkomst omdat zij daar geen vrienden en familie heeft en niets kent.

Met haar uiterst algemene bewering dat zij nergens in haar land van herkomst terecht kan, niet in het noordwesten omwille van de open strijd aldaar en niet elders omdat zij er geen vrienden en familie heeft en niets kent, ontkracht, noch weerlegt verzoekende partij de verschillende concrete en specifieke vaststellingen/ de grond in de beschikking waar met betrekking tot het intern vestigingsalternatief in haren hoofde in haar land van herkomst het volgende wordt gesteld: *“Verzoeker is afkomstig uit het noordwesten van Pakistan dat geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Echter 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat er geen behoefte aan bescherming is wanneer in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat. Verzoeker betwist dat hij in Pakistan over een veilig en redelijk binnenlands vestigingsalternatief beschikt in de steden. Hij verwijst vooreerst naar twee krantenartikels over de veiligheidstoestand in Peshawar. Verder stelt hij dat hij in de steden geen netwerk, familie of kennissen heeft, dat er daar overbevolking heerst en dat hij vreest werkloos te zullen zijn en in een vluchtelingenkamp te eindigen. Uit de informatie in het administratief dossier en uit de twee krantenartikels blijkt echter niet dat burgers op dit ogenblik in heel Pakistan een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers, het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 30 januari 2014 bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn*

aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker betwist ook de motivering in de bestreden beslissing niet met betrekking tot de veiligheidssituatie in de andere provincies van Pakistan, meer in het bijzonder weerlegt verzoeker de conclusie niet uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Derhalve wordt niet weerlegt dat verzoeker zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst kan vestigen. In de mate verzoeker stelt dat hij in een vluchtelingenkamp zal eindigen, weerlegt hij geenszins de vaststelling dat de meerderheid van de ontheemden een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie en de verstedelijking tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio gebruik maken. Verzoeker is een opgeleide man met een degelijke talenkennis, hij heeft de nodige werkervaring, en heeft ondernemingszin, wat blijkt uit de vaststelling dat hij gedurende 13 jaar in het onderhoud voorzag van zijn echtgenote vanuit Griekenland. Tot slot is ook zijn echtgenote opgeleid en geeft zij les. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij werkloos zal worden en in een vluchtelingenkamp zal belanden.”

Verzoekende partij volhardt voor het overige in haar verzoekschrift, zonder daadwerkelijk opmerkingen aangaande de in de beschikking van 23 juni 2014 opgenomen grond te formuleren.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS